

Asia: VN/6548/2019

Luonnos hallituksen esitykseksi ulkomaalaisten yritysostojen seurannasta annetun lain muuttamisesta

Lausunnonantajan lausunto

Voitte kirjoittaa lausuntonne alla olevaan tekstikenttään

Työ- ja elinkeinoministeriö on pyytänyt oikeusministeriöltä lausuntoa hallituksen esitysluonnoksesta laiksi ulkomaalaisten yritysostojen seurannasta annetun lain muuttamisesta. Oikeusministeriö on tarkastellut esitystä erityisesti hallinto- ja valtiosääntöoikeudellisista näkökulmista ja esittää lausuntonaan seuraavan.

Velvollisuus hakea yritysoston vahvistamista (2 ja 4 §)

Esityksen 4 pykälää ehdotetaan muutettavaksi siten, että velvollisuus hakea yritysostolle etukäteistä vahvistusta koskisi puolustusteollisuusyritysten yritysostojen lisäksi myös yritysostoja, joiden kohteena on yritys, joka tuottaa tai toimittaa yhteiskunnan turvallisuuden kannalta keskeisille viranomaisille tärkeitä tuotteita tai palveluja. Myös erittäin tärkeän kansallisen edun käsitettä, johon yritysoston vahvistaminen 4 pykälän 2 momentin perusteella nojaa, ehdotetaan 2 §:ssä muutettavaksi.

Esityksen säätämisyjärjestysperusteluissa katsotaan, että ehdotettu sääntely on lähtökohdiltaan ennallaan, ja tämä johdosta ehdotuksessa ei ole perustuslain kannalta kielteisiä vaikutuksia.

Perustuslakivaliokunta on arvioinut puolustusteollisuusyritysten yritysostoja lausunnossaan PeVL 16/2011 vp. Tuolloin perustuslakivaliokunta katsoi, että perustuslain kannalta kyseessä on henkilöiden asettaminen eri asemaan heidän kansalaisuutensa perusteella, joka on merkittävää perustuslain 6 §:n 2 momentin kannalta. Pykälä ei kuitenkaan estä kaikenlaista erontekoa ihmisten välillä, vaikka erottelu perustuisi nimenomaan syrjintäsäännöksessä mainittuun syyhyn. Olennaista

on, voidaanko erottelu perustella perusoikeusjärjestelmän kannalta hyväksyttävällä tavalla (ks. HE 309/1993 vp, s. 44/I). Lausunnossaan perustuslakivaliokunnan katsoi, että kansalliseen turvallisuuteen liittyvät seikat ovat sellaisia painavia perusteita, joiden vuoksi ulkomaalaisten henkilöiden ja yhteisöjen puolustusteollisuuden alan yritysostoja voidaan rajoittaa. Laissa oli myös määritelty puolustusteollisuusyrityksen käsitettä riittävällä tarkkuudella. Lakiehdotus ei tämän vuoksi ollut ongelmallinen perustuslain syrjintäkiellon kannalta eikä samoista syistä muodostunut pulmalliseksi perustuslain 18 §:n 1 momentissa taatun elinkeinovapauden näkökulmasta (PeVL 16/2011 vp).

Lain 2 §:ssä on puolustusteollisuusyrityksen määritelmä. Lakiin ei kuitenkaan ehdoteta otettavaksi 4 §:ään tehtävän lisäyksen vuoksi uusia määritelmiä. Verrattuna voimassa olevan lain puolustusteollisuusyrityksiin, nyt säännöksen lisättäväksi ehdotettu yritysjoukko on epätasemmalla määritelty. Esityksen perustelujen mukaan turvallisuusviranomaiselle ei ole yksiselitteistä tai tyhjentävää määritelmää. Yhteiskunnan turvallisuuden kannalta keskeisen viranomaisen lisäksi kuitenkin myös niille tärkeiden tuotteiden tai palvelujen käsite jää avoimeksi. Lakiehdotuksessa ei yksilöidä tai luonnehdita mistä näkökulmasta tuotteiden tai palveluiden tärkeyttä on tarkoitus arvioida. Esimerkkeinä tärkeitä tuotteista ja palveluita mainitaan ohjelmistosovellukset, kyberturvallisuussovellukset, pilvipalvelut ja muut tuotteet sekä palvelut, jotka liittyvät näiden ylläpitoon. Määritelmän tarkkarajaisuudella on merkitystä paitsi säännöksen valtiosääntöisessä arvioinnissa, myös siitä näkökulmasta, että säännöksestä on riittävällä tavalla pääteltävissä milloin käsillä on 4 §:n mukaisen hakemisvelvoitteen perustava tilanne. Asiassa on merkityksellistä myös se, että vahvistuksen hakemisen laiminlyöminen on lain 10 §:ssä säädetty rangaistavaksi. Näiden seikkojen vuoksi jatkovalmistelussa on tarpeen täsmentää sääntelyä tältä osin.

Säätämisyjärjestysperusteluita tulisi myös täydentää arviolla ehdotettujen muutosten suhteesta PL 6 §:ssä säädettyyn yhdenvertaisuuteen ja syrjinnän kieltoon sekä 18 §:ssä säädettyyn elinkeinovapauteen.

Lisäksi on syytä kiinnittää huomioita siihen, että voimassa olevan lain 2 §:n 2 momenttia, jossa säädetään seurannan kohteisiin kohdistuvista yritysostoista tehtävistä hakemuksista tai ilmoituksista ei ehdoteta muutettavaksi. Säännöksen mukaan ehdotetusta 4 §:stä poiketen ainoastaan puolustusteollisuusyritykseen kohdistuvasta yritysostosta on tehtävä hakemus. Muista yritysostoista voidaan tehdä ilmoitus.

Ehtojen asettaminen yritysoston vahvistamista koskevassa asiassa (5 b §)

Esityksen 5 b §:n mukaan työ- ja elinkeinoministeriö voi asettaa yritysoston vahvistamista koskevassa asiassa yritysostolle välttämättömiä ehtoja erittäin tärkeän kansallisen edun turvaamiseksi. Ehtojen noudattamista voidaan tehostaa uhkasakolla. Asetettavia ehtoja ei

tarkeimmin yksilöidä laissa, mutta lakiehdotuksenluonnoksen mukaan niiden tulee olla kansallisen edun turvaamiseksi välttämättömiä.

Esityksen säätämisyjärjestysperusteluista puuttuu viittaus perustuslakivaliokunnan lausuntoon PeVL 40/2010 vp, jossa perustuslakivaliokunta arvioi kilpailulakiin ehdotettua yrityskaupan toteuttamiselle asetettavia ehtoja koskevaa sääntelyä perustuslain 2 §:n 3 momentin kannalta. Tuolloin säädösehdotuksista ei käynyt lainkaan ilmi, millaisia ehtoja markkinaoikeus tai Kilpailuvirasto voivat asettaa, mutta pykälän perusteluista ilmeni, että ehdot voivat olla sellaisia, joilla yrityskaupan haitalliset vaikutukset voidaan välttää. Perustuslakivaliokunta esitti tuolloin, että säädösten tarkentamiseksi niihin lisätään avoin esimerkkiluettelo yrityskaupan ehdoista.

Esitysluonnoksen mukaan ehtoja ei voida määritellä, koska kysymykseen tulevat ehdot voivat olla hyvin erilaisia eikä niitä ole käytännössä mahdollista täsmällisesti ennakolta pykälässä luetella. Huomionarvioista kuitenkin on, että perustuslakivaliokunnan säännösten tarkentamista koskenut huomautus koski avointa esimerkkiluetteloa. Esityksen perusteluissa ehtoja kuvataan siten, että yritysostolle asetettavat ehdot voivat koskea esimerkiksi yrityksen tietyn toiminnon tai osuuden jättämistä yritysoston ulkopuolelle, kuten viranomaisrekistereitä. Lisäksi ehdot voivat koskea esimerkiksi tuotanto- sekä tutkimus- ja kehityskyvykkyyksien tai toimitussopimusten mukaisten palvelujen ylläpitämistä edelleen Suomessa tai erityisiä turvallisuusjärjestelyitä, kuten verkkoinfrastruktuurin auditointia, kansallisuusrajoituksia sekä erilaisia valvonta- ja sanktioehtoja. Lisäksi esimerkiksi vaatimus yhtiön kotipaikan säilyttämisestä Suomessa tai tiettyjen kohdeyrityksen toimintojen myymisestä riippumattomalle kolmannelle osapuolelle voivat olla ehtojen kohteina.

Esimerkkinä ehdoista esityksen perusteluissa on mainittu myös kansallisuusrajoitukset. Myös tältä osin on syytä huomata, että kansalaisuuteen perustuvan erilaisen kohtelun voidaan katsoa alkuperän käsitteen alla kuuluvan perustuslain 6 §:n 2 momentissa säädettyihin nimenomaisesti kiellettyihin syrjintäperusteisiin, joiden kohdalla erilaisen kohtelun perustelemiselle asettuvat vaatimukset ovat korkeat. Ehtojen asettamista tai niiden sisältöä ei kuitenkaan ole esityksen säätämisyjärjestysperusteluissa arvioitu PL 6 §:n näkökulmasta. Jatkovalmistelussa paitsi tehtävä asiasta tarkemmin selkoa, myös arvioitava voidaanko mainitun sisältöisiä ehtoja asettaa ainoastaan ehdotettavan välttämättömyyседellytyksen varassa. Kansalaisuuteen perustuvasta erottelusta tulisi säätää laissa.

Säätämisyjärjestysperusteluissa todetaan, että kansallisessa yrityskauppavalvonnassa seurataan myös EU:n komission linjauksia ja EU:n oikeuskäytäntöä. Asetettavien ehtojen EU-oikeuden mukaisuudesta onkin välttämätöntä varmistua. EU:n tuomioistuin on arvioinut kansalaisuuteen perustuvan syrjintäkiellon, sijoittautumisvapauden ja pääomien vapaata liikkuvuuden suhdetta yleiseen turvallisuuteen (ks. Albore C-423/98).

Ehtojen asettaminen vaikuttaa myös osapuolten sopimusvapauteen. Perustuslain 15 §:n 1 momentti sisältää omaisuuden suojan yleislausekkeen, jonka kautta arvioidaan omistajan käyttöoikeuksien ja määräämisvallan erilaisia rajoituksia. Sopimusvapautta ei ole nimenomaisesti turvattu perustuslaissa, mutta sekin saa osittain suojaa omaisuudensuojasäännöksen kautta (HE 309/1993

vp, s. 62). Keskeistä on, että omaisuudensuojaan puuttuvaa sääntelyä on arvioitava perusoikeuksien yleisten rajoitusedellytysten kannalta (PeVL 5/2002 vp, s. 2). Myös näiltä osin sääntämisjärjestysperustelut kaipaavat täydentämistä.

Säännöksestä ei myöskään ilmene se perusteluissa todettu lähtökohta, että ehtoja voidaan asettaa vahvistamatta jättämisen sijaan. Tämän olisi perusteltua ilmetä säännöksen sanamuodosta. Edelleen ehdot asetetaan perustelujen mukaan vahvistuspäätöksessä, jonka vuoksi säännöksen sanamuoto olisi syytä kiinnittää yritysoston vahvistamista koskevan asian sijaan yritysoston vahvistamista koskevaan päätökseen.

Perusteluissa myös todetaan, että mahdolliset elinkeinonharjoittamiseen kohdistuvat rajoitukset olisivat yritysoston osapuolten hyväksymiä ja kohdistuisivat ensisijaisesti ulkomaalaiseen ostajaan. Säännöksestä ei kuitenkaan ilmene, että rajoitusten tulisi olla osapuolten hyväksymiä. Esimerkiksi kilpailulain 25 §:ssä on erikseen säädetty, että Kilpailu- ja kuluttajavirasto ei voi määrätä yrityskaupalle ehtoja, joita yrityskaupan ilmoittaja ei hyväksy. Asia on merkityksellinen muun ohella ehtojen noudattamiseen liitettävän uhkasakkovaatimuksen vuoksi. Tarkoituksena ei liene, että sopimusosapuolia voitaisiin pakottaa uhkasakolla tehostettuna noudattamaan viranomaisen yksipuolisesti asettamia ehtoja silloinkin, kun sopimusosapuolet haluavat vetäytyä yritysoston eteenpäinviemisestä sille asetettujen ehtojen sisällön vuoksi. Mitä ilmeisimmin tätä ei ole tarkoitettukaan, sillä perusteluissa todetaan, että jos työ- ja elinkeinoministeriö katsoo, neuvoteltuaan ensin asian kannalta toimivaltaisten viranomaisten ja yritysoston osapuolten kanssa, että ehtojen sisältöä koskevaa neuvottelutulosta ei voida hyväksyä, työ- ja elinkeinoministeriö siirtää asian valtioneuvoston käsiteltäväksi ja yrityskaupan mahdolliseksi kieltämiseksi. Myös edellä kuvatut asiaan liittyviä menettelyjä koskevat säännökset kuitenkin puuttuvat.

Uhkasakkolakia sovelletaan, kun viranomaisen antaman käskyn tai kiellon (päävelvoite) tehosteeksi asetetaan uhkasakko ja kun se tuomitaan maksettavaksi. Säännös jättää avoimeksi sen, kenelle uhkasakko on tarkoitus asettaa, mutta esityksen perustelujen mukaan se kohdistettaisiin pääasiassa ulkomaiseen ostajaan. Uhkasakon osalta on huomattava, että uhkasakkolain 7 §:n mukaan se voidaan kohdistaa vain sellaiseen asianosaiseen, jolla on oikeudellinen ja tosiasiallinen mahdollisuus noudattaa päävelvoitetta. Jos uhkasakko kohdistetaan useisiin asianosaisiin, kullekin on asetettava eri uhkasakko. Säännös on merkityksellinen, kun arvioidaan tilannetta, jossa päävelvoite liittyy sopimussuhteeseen, jossa on kaksi tai useampia osapuolia. Ottaen huomioon mitä vahvistuksen epäämisen seuraamuksista on säädetty 8 §:ssä, olisi hyvä myös arvioida uhkasakon riittävyttä ehtojen noudattamatta jättämisen tehosteena ja ainoana seuraamuksena, jos ja kun ehtojen asettaminen ja niiden noudattaminen on vaihtoehtoinen menettely yritysoston kokonaan vahvistamatta jättämiselle.

Käytännössä uhkasakon asettamista koskevissa säännöksissä on usein informatiivinen viittaus uhkasakkolakiin. Lainkirjoittajanoppaan mukaan viittaus uhkasakkolakiin suositellaan kuitenkin nykyään jätettäväksi pois säännöksestä.

Esityksen perustelujen mukaan ensisijaisena lähtökohtana olisi ehtojen laatiminen siten, ettei niiden toteutumista koskevia valvontatoimenpiteitä tarvittaisi ja niistä ei aiheutuisi siltä osin myöskään kustannuksia viranomaisille. Joissain poikkeuksellisissa tapauksissa, joissa ehtojen valvontaehdot tulisivat kuitenkin kysymykseen, valvonta keskitettäisiin perustelujen mukaan lähtökohtaisesti sille toimivaltaiselle viranomaiselle, jonka vastuualueeseen yritystalon kohde pääasiassa kuuluu. Valvonta toteutettaisiin esityksen mukaan yhteistyössä työ- ja elinkeinoministeriön kanssa, joka olisi aina näissä prosesseissa mukana.

Esityksessä ei ehdoteta säädettäväksi perusteluissa kuvatuista valvontatoimivaltuuksista. Tällaista toimivaltaa ei ole mahdollista luoda säännöksen perusteluilla, vaan toimivaltuudesta ja sen sisällöstä tulee säätää lailla.

Ehtojen asettamista koskevaa sääntelyä on syytä kehittää edelleen jatkovalmistelussa.

Asian tutkimatta jättäminen (5 c §)

Esityksen 5 c §:ssä ehdotetaan säädettäväksi, että työ- ja elinkeinoministeriö voi jättää asian tutkimatta, jos se katsoo, että yritystalo ei kuulu lain soveltamisalaan. Perustelujen mukaan uuden säännöksen taustalla ovat ne tilanteet, joissa työ- ja elinkeinoministeriölle saatetaan toimittaa myös sellaisia hakemuksia tai ilmoituksia, joiden osalta ministeriö pitää selkeänä, että ne eivät kuulu lain soveltamisalaan ja niitä ei sen vuoksi ole tarkoituksenmukaista edes ottaa tutkittavaksi yritystolain mukaiseen viralliseen menettelyyn.

Viranomaisella on perustuslain 21 §:n 1 momentin säännös huomioon ottaen velvollisuus tutkia sisällöllisesti ja ratkaista vireillepanijan etua, oikeutta tai velvollisuutta koskeva asia, jos se kuuluu viranomaisen toimivaltaan. Valittamalla saa hakea muutosta päätökseen, jolla viranomainen on ratkaissut hallintoasian tai jättänyt sen tutkimatta (ks. oikeudenkäynnistä hallintoasioissa annettu lain 6 §). Ehdotetun säännöksen osalta on syytä huomata, että jos säännös kytketään kokonaan lain soveltamisalaan kuulumattomiin asioihin, ovat nämä asiat todennäköisimmin myös viranomaisen toimivallan ulkopuolella. Jollei asiassa ei ole toimivaltaista viranomaista jolle asia voitaisiin hallintolain 21 §:n mukaisesti siirtää, tulee tehdä tutkimatta jättämistä koskeva päätös, vaikkei asiasta olisi säädetty erikseen.

Esityksen perustella vaikuttaa kuitenkin siltä, että lähtökohtaisesti lain soveltamisalaan ja työ- ja elinkeinoministeriön toimivaltaan kuuluu lakiehdotuksen 4 ja 5 §:n perusteella tulneiden hakemusten ja ilmoitusten tutkiminen. Oma kysymyksensä on, koskeeko ilmoitus nimenomaan lain 2 §:n 1 momentin 5 kohdassa määriteltyä yritystaloa vai saman momentin 2 kohdassa tarkoitettua seurannan kohdetta. Sitä mitä 5 c §:ssä tarkoitettua soveltamisalaan kuulumattomuudella tarkoitetaan ei ole tarkemmin avattu, mutta ilmeisesti se on tarkoitus määritellä lain tarkoituksen ja siinä mainitun seurannan kohteena olevan yrityksen avulla. Se täyttääkö ilmoituksessa oleva hankinta tai muu oikeustoimi yritystalon ja etenkin seurannan kohteen määritelmän on jo itsessään lain tulkintaa edellyttävän toimi.

Ottaen huomioon 5 §:n 4 momentissa säädetty viranomaisen passiivisuuteen perustuva ilmoituksen vahvistaminen, erillinen tutkimatta jättämistä koskeva säännös voi kuitenkin olla perusteltu. Nyt ehdotetun 5 c §:n (tutkimatta jättäminen), 5 §:n 3 ja 4 momentin (ministeriön velvollisuus vahvistaa yritysosto ja säännös, jonka perusteella yritysoston katsotaan viranomaisen passiivisuuden perusteella tulevan vahvistetuksi) sekä 6 §:n (poikkeukset yritysoston vahvistamisesta) muodostama kokonaisuus jää kuitenkin menettelyllisesti hyvin vaikeasti hahmottavaksi. Oikeusturvan kannalta perustelluinta olisi, että hakija tai ilmoituksen jättäjä saisi aina päätöksen vahvistamisesta, jolloin jos lakiin ehdotetaan lisättäväksi 5 c §:n mukainen säännös tutkimatta jättämisestä, olisi aiheellista arvioida 5 §:n 4 momentin tarpeellisuutta.

Jos tutkimatta jättäminen koskee vain 5 §:ssä tarkoitettuja ilmoituksia, olisi luontevampi paikka säännökselle mainitussa 5 §:ssä.

Esityksen perusteluissa todetaan, että työ- ja elinkeinoministeriö voisi kuitenkin ottaa päätöksen kohteena olevan asian uudelleen tutkittavaksi, jos se on tarpeen esimerkiksi sen vuoksi, että ministeriö saa asiaan uutta selvitystä. Tällöin noudatettaneen hallintolain 50 §:ssä säädettyjä edellytyksiä.

Tietojen antaminen (8 §)

Lakiehdotusluonnoksen 8 §:ssä ehdotetaan säädettäväksi työ- ja elinkeinoministeriön oikeudesta antaa lain 3 §:ssä säädettyjen viranomaistehtävien hoitamisessa saamansa tai laatimansa salassa pidettävä asiakirja ja tiedot muille asian käsittelyn kannalta keskeisille kansallisille viranomaisille, joilta ministeriö pyytää lausuntoja lain 3 §:n tai unioniin tulevien ulkomaisten suorien sijoitusten seurantaan tarkoitettujen puitteiden perustamisesta annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) 2019/452 mukaisessa yhteistyössä.

Arvioidessaan viranomaisten tietojen saamista ja luovuttamista salassapitovelvollisuuden estämättä koskevaa sääntelyä perustuslakivaliokunta on kiinnittänyt huomioita muun muassa siihen, mihin ja ketä koskeviin tietoihin tiedonsaantioikeus ulottuu ja miten tiedonsaantioikeus sidotaan tietojen välttämättömyyteen. Viranomaisen tietojensaantioikeus ja tietojenluovuttamismahdollisuus ovat valiokunnan mukaan voineet liittyä jonkin tarkoituksen kannalta "tarpeellisiin tietoihin", jos tarkoitetut tietosisällöt on pyritty luettelemaan laissa tyhjentävästi. Jos taas tietosisältöjä ei ole samalla tavoin luetteloitu, sääntelyyn on pitänyt sisällyttää vaatimus "tietojen välttämättömyydestä" jonkin tarkoituksen kannalta (ks. esim. PeVL 17/2016 vp ja siinä viitatut lausunnot). Valiokunta ei toisaalta ole pitänyt hyvin väljiä ja yksilöimättömiä tietojensaantioikeuksia perustuslain kannalta mahdollisina edes silloin, kun ne on sidottu välttämättömyyskriteeriin (ks. esim. PeVL 59/2010 vp).

Säännöksen sanamuodon perusteella jää täsmentymättä mitä tarkoitusta varten tiedot luovutetaan. Vaikka säännöksessä viitataan niihin tahoihin, joilta pyydetään lausuntoa, säännöksen muotoilu jättää epäselväksi liittyykö tietojen luovuttaminen nimenomaan vain lausuntomenettelyyn, jolloin tiedot annettaisiin vastaanottavalle viranomaiselle lausunnon antamiseksi, vai onko tietoja tarkoitus antaa myös muissa niiden tehtävien hoitoon liittyvissä tarkoituksissa. Tämän vuoksi epäselväksi jää, suhteessa mihin tehtäviin tietojen välttämättömyyttä arvioidaan.

Hyvä on myös huomata, että viranomaisten toiminnan julkisuudesta annetun lain 26 §:ssä säädetään salassapidettävien tietojen luovuttamisesta viranomaisen toimeksiannosta suoritettavaa tehtävää varten.

Myös tietojen saantiin oikeutetut tulisi eritellä tarkemmin. Esityksen mukaan tietoja voidaan luovuttaa asian käsittelyn kannalta keskeisille viranomaisille. Esityksen perustelujen mukaan viranomaisiksi tässä yhteydessä voidaan lukea myös muita sellaisia organisaatioita, joiden tehtäviin kuuluu yritysostolain soveltamisalan kannalta keskeisiä viranomaistehtäviin verrattavia lakisääteisiä tehtäviä. Tällainen organisaatio olisi perustelujen mukaan esimerkiksi Huoltovarmuuskeskus. Merkilläpantavaa kuitenkin on, että HE 69/2013 vp (Hallituksen esitys eduskunnalle laiksi huoltovarmuuden turvaamisesta annetun lain muuttamisesta) mukaan Huoltovarmuuskeskus määritteli oikeudelliselta asemaltaan valtion laitokseksi. Valtion laitokset ovat viranomaisten toiminnan julkisuudesta annetun lain 4 §:n 1 momentissa tarkoitettuja viranomaisia. Hiukan asiaa tosin sekavoittaa huoltovarmuuden turvaamisesta annetun lain 8 e §, jonka mukaan mainitun lain nojalla saatuihin tietoihin sovelletaan, mitä viranomaisten toiminnan julkisuudesta annetussa laissa (621/1999) säädetään asiakirjasalaisuudesta sekä vaitiolovelvollisuudesta ja hyväksikäyttökiellosta, jolloin julkisuuslaki ei tulisi sovellettavaksi kokonaisuudessaan. Pelkästään ”viranomainen” on kuitenkin liian epätasällinen salassa pidettävän tiedon saajataho, etenkin jos määritelmän on tarkoitus tosiasiallisesti kattaa myös muita kuin viranomaisia. Jos tietoja on tarkoitus luovuttaa muille kuin julkisuuslain soveltamisalaan kuuluville viranomaiselle, tulee nämä myös määritellä säännöksessä ehdotettua täsmällisemmin erikseen ja myös varmistua vastaanottajan salassapitovelvollisuudesta.

Säännöstä olisi syytä täsmentää ja esityksen säätämisjärjestysperusteluita täydentää näiltä osin jatkovalmistelussa. Jos luovutettavien tietojen joukossa on henkilötietoja, on esityksessä myös kuvattava ehdotetun suhde tietosuoja-asetuksessa säädettyyn.

Muutoksenhaku (9 §)

Lakiehdotuksen 9 §:n muutoksenhakua koskeviin säännöksiin ei ole sisällöllisesti huomautettavaa. Säännöksen sanamuotoa olisi kuitenkin perusteltua tarkistaa vastaamaan vakiintunutta kirjoitustapaa ”Muutoksenhausta hallintotuomioistuimeen säädetään oikeudenkäynnistä hallintoasioissa annetussa laissa (808/2019)”. Perustuslakivaliokunta on arvioinut aiemmin pykälän 2 momentin muutoksenhakukieltoa koskevien säännösten osalta, että tapaukset ovat sellaisia, joissa

ei ole välitöntä oikeussuojan tarvetta. Siksi säännökset eivät sen mukaan ole ongelmallisia perustuslain 21 §:n 2 momentin kannalta (PeVL 16/2011 vp).

Suurpää Helka
OM

Korhonen Virpi
OM